

Puyol i Xavi i la identitat

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Puyol i Xavi, dos jugadors de la selecció espanyola de futbol, reconeguts entre els millors del planeta i campions al mundial de Sudàfrica, poc es devien pensar que el seu gest de donar la volta d'honor a l'estadi amb el trofeu i petonejant una senyera no matisaria ni atenuaria un esclat d'eufòria identitària. El futbol que desplegava la selecció va enamorar, entre altres, a espanyolistes (de l'Espanyol) i espanyolistes (en sentit polític) de tot Espanya, inclosos madridistes, malgrat que fos un calc de l'equip d'origen dels dos. L'esclat per la victòria es va mostrar arreu de l'Estat; a Catalunya, amb celebracions com la de Barcelona -en que alguns seguidors van cremar mobiliari urbà ...i senyeres- i amb la penjada de *rojigualdas* pels balcons de tot el país.

Akerlof, un premi Nobel d'economia, i Kranton són els pares de l'economia de la identitat, segons la qual la utilitat que obtenim les persones en les nostres decisions depèn, entre altres, de la identitat, entesa com el sentit d'un mateix que té la persona. Aquest sentit va associat a diferents categories socials i a com la gent d'aquestes categories s'hauria de comportar. Si consideréssim els nacionalistes espanyols una categoria social, és evident que el fet de guanyar el mundial de futbol els va generar una alta satisfacció (utilitat), que pot durar anys. El fet que Puyol i Xavi deixessin clara davant del món la seva catalanitat amb la senyera, aquest fet, un cop aconseguit l'objectiu de vèncer, va resultar irrellevant pels nacionalistes. La seva contribució a la victòria espanyola i al reforçament de la identitat del grup s'havia consumat, i el gest de la senyera fou una anècdota. Ja era massa tard. La contribució dels altres catalans, igual.